



1993
jonge Maaskantprijs
Liesbeth van der Pol

JURY
Gerda Ten Cate
Ashok Bhalotra
Herman Herzberger

JURYRAPPORT

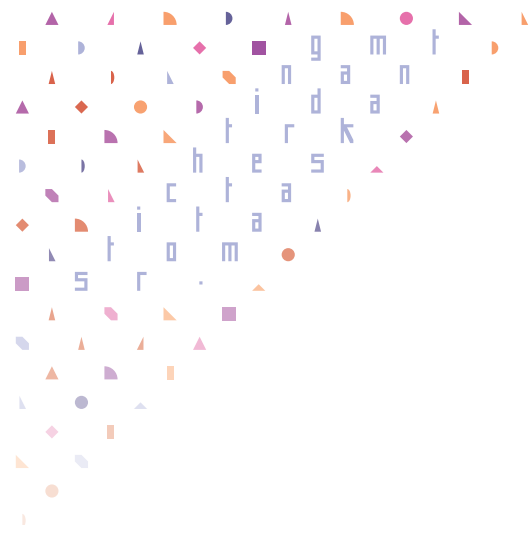
Strijdbaar, sprankelend en spiritueel

Via inzagemateriaal, publicaties in tijdschriften en met behulp van kennis over de hedendaagse architectuur, stedenbouw en landschap stellen de juryleden eerst een lange lijst samen. Ook deze jury schrijft dat de leeftijdsgrens van 35 jaar arbitrair is. Hierdoor blijkt een aantal kandidaten 'over de rand' te vallen. In tweede instantie komt er een korte lijst. In de derde bijeenkomst valt de naam van architect Liesbeth van der Pol. Zij is meteen de unanieme keuze van de juryleden.

Belangrijkste criterium bij de beoordeling is voor de jury dat er binnen het oeuvre van de kandidaten, naast originaliteit en sociaal-culturele betekenis, gerealiseerd werk is. Het mag geen 'papieren' architect of stedenbouwer zijn. Waar het bouwen in de praktijk steeds gecompliceerder wordt, is de verdienste een uitgevoerd en geslaagd project te verwezenlijken, vooral voor jonge architecten die aan het begin van hun carrière staan, des te groter. De juryleden willen bij het adviseren van een prijswinnaar aan het bestuur ook onomwonden inhaken op een van de doelstellingen van de Stichting Rotterdam-Maaskant: 'Het manifest maken, verhelderen en versterken van de plaats die de bebouwde omgeving en de landschappelijke inrichting in het culturele en 'maatschappelijke leven innemen.'

De leden van de jury kijken over hun schouder terug naar de andere prijswinnaars en constateren al becommentariërend dat de keuze van John Körmeling, vanwege diens poging de scheidslijn tussen architectuur en aanverwante terreinen als beeldende kunst te overbruggen, de meest onconventionele advisering van alle Maaskantjury's voor Jonge Architecten tot 1993 is. De keuzes van Mecanoo en Arets beschouwt men als klassieker. Het zijn kandidaten wier architectonisch oeuvre centraal staat, met de kanttekening dat in het geval van Arets evenzeer het theoretisch kader in de prijstoekenning wordt gevangen. 'De prijs voor Willem Jan Neutelings werd gegeven op het precieze moment dat er nieuwe ideeën rondwaarden over stad en landschap, die de traditionele stedenbouwpraktijk (in feite een stadsvernieuwingspraktijk) van nieuwe impulsen zou voorzien.'

Met de voordracht van Liesbeth van der Pol doet men wederom een relatief ongecompliceerde keuze voor een beginnende architectenpraktijk met de



gedachte dat het onmiskenbare talent zich nog verder zal ontwikkelen. Dit ligt geheel in de lijn van de uitgangspunten van de juryleden om de prijs toe te laten kennen aan iemand die niet op statements, maar op gerealiseerd werk kan worden beoordeeld. Kortom de prijs is voor degene die in staat blijkt het pragmatisme, het proza van alledag als vruchtbaar uitgangspunt te nemen.

De juryleden zetten daarop het werk van Van der Pol in de context van de praktijk. 'Het is slechts weinigen gegund een concept van hoge kwaliteit staande te houden en niet gefrustreerd te raken door de noodzaak steeds concessies te moeten doen. Het gebrek aan duidelijk gemotiveerde opdrachtgevers is vaak het grootste struikelblok. Dat er desondanks toch nog hier en daar uitzonderlijke en mooie gebouwen worden gerealiseerd mag een wonder heten en zegt alles over de onuitroeibaarheid van talent en over het diepgewortelde streven om een bijdrage aan cultuur te leveren. Het toont de blijvende interesse in diverse vormen van menselijk samenleven en wat de vormgever daaraan kan bijdragen.'

Liesbeth van der Pol overtuigt de jury van haar vermogen de verbeelding in inspirerende concepten te kunnen omzetten. Of in de woorden van de juryleden: 'De bijzondere combinatie van een fantasierijke benadering, vastberadenheid en strijdlust in samenhang met een degelijke kennis van de alledaagse realiteit kan voorbeeldig worden genoemd. Met name in het woningbouwproject aan de Pontanusstraat in Amsterdam, in een typische stadsvernieuwingsbuurt, is een sprankelende en spirituele hoeksteen voor de stad ontstaan, zowel architectonisch als materiaaltechnisch en constructie interessant. Maar ook het woningplan in uitbreidingsgebied 't Twiske in Amsterdam, een perifere situatie van oude nederzettingen, sloten en woonboten, is interessant door de typologie van de 'trommelwoning' en het excentrieke materiaalgebruik.'

Het gerealiseerde werk van Van der Pol lijkt, dankzij haar twijfels, een veelbelovende zoektocht, bevrijd van hedendaagse dogma's. Haar niet-gebouwde ontwerpen tonen een gedrevenheid en uiterste wil om een menselijke en waardige architectuur te maken. De jury prijst 'haar moedige houding de dagelijkse praktijk te trotseren en het feit dat die houding resultaat oplevert.'